

Παλαιστίνη, μια γη στο έλεος των ιμπεριαλισμών.

Από τη διακήρυξη του Μπαλφούρ το 1917 ο Βρετανικός ιμπεριαλισμός, κυρίαρχος στην Μέση Ανατολή, υποστήριξε τη θεσμοθέτηση ενός εθνικού χώρου για τους Εβραίους του κόσμου. Μέσω της δημιουργίας ενός πολιτικού σιωνιστικού κινήματος, ο Βρετανικός ιμπεριαλισμός πλαισίωσε και δικαιολόγησε πολιτικά τις αξιώσεις του στα Αραβικά εδάφη. Οι αξιώσεις αυτές μπορούν να αναχθούν σε δύο βασικά ζητήματα, την θέληση για πολιτική επιρροή και στρατιωτικό έλεγχο στην Μέση Ανατολή και τον έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών της περιοχής. Οι Βρετανοί με την ανοχή του ΟΗΕ θα παραμείνουν ως κατοχική δύναμη στην περιοχή από το 1920 μέχρι και το 1948 όπου και θα αποχωρήσουν αφού έχουν σφάξει και καταπνίξει την αραβική εξέγερση διαλύοντας την Παλαιστινιακή κοινωνική δομή. Η αποχώρησή τους θα επιτρέψει την Νάκμπα το 1948, την εισβολή δηλαδή στα Παλαιστινιακά εδάφη και την εκδίωξη και σφαγή χιλιάδων Παλαιστινίων από τα σπίτια και τη γη τους για τη δημιουργία του κράτους του Ισραήλ.

Τη θέση των Βρετανών θα πάρει ο Αμερικανικός Ιμπεριαλισμός ως προστάτης και πάτρонаς του Ισραηλινού κράτους. Η Αμερική έβλεπε και βλέπει το Ισραήλ ως τον κυρίαρχο γεωστρατηγικό της σύμμαχο στην περιοχή, παλαιότερα ενάντια στην Σοβιετική Ένωση, τώρα ενάντια στον άξονα Ιράν-Ρωσία-Κίνα. Η αλληλένδετη σχέση οικονομικής, πολιτικής και στρατιωτικής στήριξης των Η.Π.Α. στο Ισραήλ με τη λειτουργία του ως κουμανταδόρου της περιοχής έχει κεντρικό ρόλο στους γεωπολιτικούς συσχετισμούς του σήμερα, με αυτή τη σχέση να μπορεί να γίνει νοητή μόνο υπό το πρίσμα των ιμπεριαλιστικών γεωπολιτικών συσχετισμών και της συνεχούς καταπίεσης τόσο των Παλαιστινίων όσο και των Αράβων γενικότερα που αυτή συνεπάγεται. Από το 1960 και μετά οι Η.Π.Α. στέλνουν σταθερά δισεκατομμύρια σε πολεμικό υλικό ή βοήθεια, γεγονός που έχει επιτρέψει στο Ισραήλ να είναι η κυρίαρχη δύναμη στη γειτονιά του. Ξεκάθαρο δείγμα της συντριπτικής στρατιωτικής του υπεροχής λόγω αυτής της βοήθειας ήταν ο πόλεμος των 6 ημερών... από το 1967 και μετά εκατομμύρια Παλαιστίνιοι/ες ζουν σε ένα καθεστώς κατοχής, επιτήρησης και δολοφονίας. Διάφορες απόπειρες «εξευγενισμού» της κατοχής όπως η συμφωνία του Όσλο ή η δημιουργία της Παλαιστινιακής αρχής δεν είναι τίποτα μπροστά στον πόνο και τη βία που βίωσαν και βιώνουν οι Παλαιστίνιοι. Η Αμερική δε σταμάτησε ποτέ να στηρίζει κάθε δολοφονικό τυφλό βομβαρδισμό αμάχων αφού οι τακτικές του Ισραήλ δεν είναι κάτι που η ίδια δεν έχει εφαρμόσει παντού στον κόσμο.

Σήμερα, εδώ και ένα χρόνο το Ισραήλ μετά την επίθεση της αντίστασης, έχει εξαπολύσει μια άνευ προηγουμένου σειρά τρομοκρατικών χτυπημάτων ενάντια στον Παλαιστινιακό και τον Λιβανέζικο λαό. Η πλήρης καταστροφή των υποδομών στέγασης, ύδρευσης, τροφής και υγείας στη λωρίδα της Γάζας, οι τυφλοί και απροειδοποίητοι βομβαρδισμοί, οι βασανισμοί και βιασμοί κρατουμένων, οι εισβολές στα καμпы, οι δεκάδες χιλιάδες νεκροί, οι εκατοντάδες χιλιάδες συνεχώς εκτοπισμένοι, οι χιλιάδες τραυματίες στο Λίβανο, γίνονται όλα στο όνομα της αντιμετώπισης της τρομοκρατικής Χαμάς και Χεζμπολάχ. Μας είναι ξεκάθαρο το ποιος είναι ο τρομοκράτης όταν βλέπουμε τα νεκρά παιδιά και τους κλαμένους γονείς, και τίποτα δεν θα μπορούσε ποτέ να μας πείσει για το αντίθετο.

Η ελάχιστη ιστορική αναφορά που έγινε παραπάνω χρησιμεύει ώστε να σκιαγραφήσει μια ανάλυση που θέλει να καταδείξει την ανάλυση μας για τα κράτη και το κεφάλαιο ως

ορθολογικούς μηχανισμούς μέσα στην ιστορία. Η στήριξη της Δύσης στο Ισραήλ δεν έρχεται κυρίως λόγω της γερμανικής ενοχής, του ενδιαφέροντος για την τύχη του εβραϊκού λαού ή του μίσους για τους Άραβες. Η Δύση με την προστασία του Ισραήλ πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να προστετεύσει τα συμφέροντά της ως προς την οικονομική αφαίμαξη των λαών της Μέσης Ανατολής, του γεωστρατηγικού ελέγχου της περιοχής και την αντιμετώπιση της ανόδου παλαιότερα του κομμουνιστικού και του παναραβικού κινήματος και τώρα την ιμπεριαλιστική Ρωσία, την Κίνα και την περιφερειακή δύναμη του Ιράν. Αντίστοιχα, η ρητορική στήριξη της Ρωσίας και της Κίνας και η στρατιωτική στήριξη του Ιράν δεν μπορούν να δημιουργήσουν αφηγήματα για αντιιμπεριαλιστικούς άξονες αντίστασης στη Δύση. Τα κράτη είτε από τη μία είτε από την άλλη πλευρά, εφόσον λειτουργούν για συμφέρον του ντόπιου και του διεθνούς κεφαλαίου δεν μπορούν να νοούνται αλληλέγγυα προς τον Παλαιστινιακό Σκοπό με τα επαναστατικά μαχηαίστικά χαρακτηριστικά που απαιτεί ένας τέτοιος προσδιορισμός. Η στήριξη της μίας ή της άλλης πλευράς δεν μπορεί να φέρει κανένα κράτος με τη σωστή πλευρά της ιστορίας καθότι μια τέτοια ανάλυση θα μας ανάγκαζε να συμπεράνουμε ότι υπάρχουν καλά και κακά καπιταλιστικά κράτη, και άρα καλό και κακό κεφάλαιο. Αντίθετα η διεθνοποιημένη φύση του κεφαλαίου δεν μπορεί παρά να μας οδηγήσει σε μια ανάλυση από την οποία προκύπτουν ιμπεριαλιστικές και περιφερειακές δυνάμεις.

Για να επιστρέψουμε στο σήμερα, και να βάλουμε το υποκείμενο στο επίκεντρο της συζήτησης: ένα χρόνο πριν η Παλαιστινιακή Αντίσταση με ενωμένες δυνάμεις ξεκίνησε την επιχείρηση Αλ Άκσα, επιτέθηκε λοιπόν συντονισμένα στον σιωνιστικό εχθρό παίρνοντας ομήρους και διαλύοντας την ψευδαίσθηση του τέλους της αντίστασης. Η κίνηση αυτή έγινε κατανοητή ως κίνηση απελπισίας από κάποιον κόσμο, η αλήθεια δε θα μπορούσε να είναι πιο μακριά, αν μη τι άλλο θα έπρεπε να γίνεται κατανοητή ως μια κίνηση ελπίδας, ελπίδας για το τέλος της κατοχής. Οι δυνάμεις της αντίστασης καταφέρνουν εδώ και έναν χρόνο σημαντικά πλήγματα στο σιωνιστικό στρατό και δεν έχουν χάσει την επιχειρησιακή τους ικανότητα. Το Ισραήλ έχει αναγκαστεί να μπει σε μια διαδικασία συνεχούς αναβάθμισης της σύγκρουσης με αποκορύφωμα τον βομβαρδισμό και την εισβολή στον Λίβανο αλλά και τις δολοφονίες κεντρικών ηγετικών προσώπων των αντιστασιακών οργανώσεων. Η δολοφονία του Χανίγια για παράδειγμα έκανε ξεκάθαρη την άρνηση του Ισραήλ, παρά τις εξαγγελίες του για το αντίθετο, να προσεγγίσει εκεχειρία, αντίθετα, ο Νετανιάχου αντιμετωπίζοντας εσωτερική πίεση για την αδυναμία του να βρει συμφωνία για τους ομήρους και για τη διεύρυνση της σύγκρουσης αλλά και εξωτερική πίεση τόσο από την ανατολή στρατιωτικά αλλά και από τη δύση πολιτικά, εντείνει συνεχώς τη σύγκρουση. Η πολιτική αυτή είναι μονόδρομος για την κυβέρνησή του καθώς η οικονομία του Ισραήλ θα είναι αδύνατο να ανακάμψει μετά από έναν τόσο κοστοβόρο πόλεμο και ο Νετανιάχου θα δικαστεί. Αντίστοιχα, η δράση της Χεζμπολάχ αλλά και των Ανσαράλάχ έχουν αναγκάσει το Ισραήλ να ανοίξει 4 μέτωπα (Παλαιστίνη, Λίβανος, Συρία, Υεμένη) αναγκάζοντάς το να συνεχίσει τον πόλεμο και να τον αναβαθμίζει συνεχώς αν θέλει να κρατήσει την υπεροχή του. Η επιχείρηση του Ιράν το φέρνει σε ακόμα δυσκολότερη θέση αναγκάζοντάς το είτε να μην απαντήσει είτε να έρθει σε απευθείας σύγκρουση με την ισχυρότερη περιφερειακή δύναμη της περιοχής.

Ο πόλεμος στο εσωτερικό της Δύσης

Στη διάρκεια αυτού του ενός χρόνου έχει ξεσηκωθεί πληθώρα κόσμου για να υποστηρίξει την Παλαιστίνη, με διάφορες αποχρώσεις. Ειδικά στην Βρετανία και στην Αμερική, στις δύο δυνάμεις που έχουν συμβάλει όσο καμία στην κατοχή, οι κινηματικές αντιδράσεις και πιέσεις είναι τεράστιες καθιστώντας τον πόλεμο κεντρικό πολιτικό ζήτημα συνεχώς. Η βίαιη καταστολή των αντιδράσεων σε όλη τη δύση συμβάλει στην κατανόησή μας ως προς την στρατηγική συμμαχία της Δύσης με το Ισραήλ ως μια πρωτίστως γεωπολιτική απόφαση και όχι μια ιδεολογική καθώς η καταστολή συνοδεύεται από πακέτα οικονομικής και στρατιωτικής βοήθειας. Υπό αυτή την έννοια ο πόλεμος ενάντια στους Παλαιστίνιους μεταφέρεται και στο εσωτερικό των κρατών της Δύσης με αύξηση της αστυνόμευσης και της καταστολής αλλά και της διασπάθισης του κρατικού προϋπολογισμού σε πακέτα ενίσχυσης ενώ ο λαός φτωχαίνει και πεινάει. Δεν μπορούμε παρά να μην παρατηρήσουμε ότι ενέργειες, προτοφανείες για τα μέχρι τώρα δεδομένα γίνονται στην καρδιά της Δύσης. Τα αστυνομικά κράτη της δυτικής Ευρώπης αντιμετωπίζουν εκτός από μαζικά κινήματα, πρωτοπορίες που διενεργούν σαμποτάζ σε στόχους που συμπράττουν με το Ισραηλινό κεφάλαιο και συνδράμουν στη γενοκτονία. Ιδιαίτερη μνεία πρέπει να γίνει σε οργανώσεις όπως η Palestine Action η οποία έχει καταφέρει να δημιουργήσει αυτόνομους πυρήνες σε χώρες όπως οι Η.Π.Α., η Ολλανδία και το Η.Β. Η οργάνωση αυτή όπως και άλλες έχουν διαπρέψει σε ενέργειες σαμποτάζ και έχουν στοχοποιήσει εταιρίες όπως η Elbit, η Burcleys, η Allianza, τα Starbucks και τα MacDonalds. Οι προωθημένες ενέργειες όπως το σαμποτάζ σε παραγωγή αεροπλάνων συνοδεύονται από μπλοκαρίσματα εταιρειών, βαψίματα και σπασίματα που δίνουν τον τόνο στις πραγματικά μαζικές διαμαρτυρίες. Αντίστοιχα στη Γερμανία οι τεράστιες διαμαρτυρίες έχουν διαταράξει την επιβολή της ενοχικής αφήγησης που προβάλλει το γερμανικό κράτος, μια αφήγηση που δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα ιδεολογικό επιστέγασμα της στήριξης της γενοκτονίας.

Η μαζική όμως αντίδραση του κόσμου του αγώνα στη σφαγή δεν έρχεται χωρίς συνέπειες. Όπως σε κάθε σύγκρουση, έτσι και σε αυτή, η πολεμική βιομηχανία δεν πλουτίζει μόνο από την πώληση όπλων, αλλά και από τον εσωτερικό εξοπλισμό για την αντιμετώπιση του εσωτερικού εχθρού που συγκροτείται στη βάση της αντίδρασης στις πράξεις του κράτους που στηρίζει τη γενοκτονία. Ο σοδομισμός διαδηλωτών στις Η.Π.Α. και στην Γερμανία, οι φυλακίσεις αγωνιστών στο Η.Β. και στις Η.Π.Α. και οι διώξεις παντού πάνε χέρι χέρι με την αύξηση της βίας από την πλευρά των κρατών. Κράτη τα οποία ποντάρουν στην άνοδο της ακροδεξιάς αντίδρασης ως αποκούμπι για να αντιμετωπίσουν και να καταστείλουν την εσωτερική αντίσταση. Σε αυτό το πλαίσιο αναβάθμισης της βίας μπορεί να γίνει αντιληπτή και αύξηση της ποινικής καταστολής σε όλη τη Δύση, αλλά και η δολοφονία ακόμα δύο μεταναστών-εργατών από την ελληνική αστυνομία. Το κοινωνικό κράτος το οποίο ήδη παραπαίει διαλύεται στο βωμό της στήριξης της ιμπεριαλιστικής στήριξης στην Ουκρανία και στη στήριξη του γενοκτονικού Ισραήλ. Η εργατική τάξη στις χώρες της δύσης πληρώνει ήδη αυτές τις επιλογές των κρατών με την φτωχοποίηση που βιώνει. Ο πόλεμος μεταξύ Ουκρανίας-Ρωσίας και η στήριξη στο Ισραήλ σημαίνουν φτώχεια και βία για τους προλετάριους που κανένα συμφέρον δεν έχουν από τη συμμετοχή τους.

Εμπλοκή της Ελλάδας και της Δύσης

Τα καθήκοντά μας απέναντι στη σφαγή και τη γενοκτονία διαγράφονται ξεκάθαρα. Η Ελλάδα είναι χώρα που συμμετέχει στρατιωτικά, οικονομικά και πολιτικά στη γενοκτονία τόσο η ίδια όσο και λόγω της συμμετοχής της στον ιμπεριαλιστικό άξονα του ΝΑΤΟ. Σαν αντιιμπεριαλιστές το χρέος μας είναι να σαμποτάρουμε την πολεμική μηχανή της Ελλάδας και να μεταφέρουμε τον πόλεμο πίσω στις δυτικές μητροπόλεις. Σαν διεθνίστριες αλληλέγγυες με τον παλαιστινιακό σκοπό της εθνικής και ταξικής απελευθέρωσης, του τέλους της κατοχής και της δημιουργίας κράτους. Σε καμία περίπτωση δε θα μας αναλογούσε να σχολιάσουμε τις οργανώσεις της αντίστασης, όχι γιατί απαραίτητα μας βρίσκουν σύμφωνες, αλλά γιατί θεωρούμε ότι αυτή η συζήτηση έχει επιβληθεί στο κίνημα από μια μιντιακή ατζέντα που ζητάει καταδίκη ή αλληλεγγύη με αστερίσκους. Όσες προβληματικές και να αναγνωρίσουμε δεν μας αφορά τίποτα περισσότερο από το γεγονός ότι ένα κράτος γενοκτονεί έναν λαό. Η 7η του Οκτώβρη, ημέρα που η Παλαιστινιακή Αντίσταση με την οργανωμένη και καλά μελετημένη επιχείρησή της έθεσε νέους συσχετισμούς. Αρχικά απέδειξε πως η οργανωμένη λαϊκή αντεπίθεση μπορεί να πλήξει ακόμα και τους πιο ισχυρούς, όπως το υπερσύγχρονο στρατιωτικό κράτος του Ισραήλ. Από την μέρα εκείνη και έπειτα ακολούθησε ένα αποτυχημένο όπως φάνηκε κρεσέντο προπαγάνδας των δυτικών μέσων υποτακτικών στον ιμπεριαλισμό περί τρομοκρατίας, περί πολέμου μεταξύ Ισραήλ και Χαμάς. Στην πραγματικότητα η Παλαιστινιακή αντίσταση είναι η οργανωμένη ένοπλη αποκρουστικότητα της παλλαϊκής απαίτησης και επιθυμίας για ανεξαρτησία και ελευθερία. Αυτό έγινε φανερό αμέσως στους ελεύθερους ανθρώπους σε όλο τον κόσμο (όπως αναφέρεται και από το Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης). Εκατοντάδες διαδηλώσεις ξεσπούν και στον δυτικό κόσμο υπέρ της Παλαιστίνης ενάντια στην πολιτική των Κρατών της ΕΕ που τάχθηκαν και τάσσονται υπέρ του κράτους-δολοφόνο του Ισραήλ ηθικά και υλικά. Η Παλαιστινιακή αντίσταση κατάφερε να φέρει ξανά στο προσκήνιο το ζήτημα και να δημιουργήσει αναταραχή στα σχέδια του Δυτικού Ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Κατάφερε επίσης όμως να ταρακουνήσει συθέμελα τις δυνάμεις του κινήματος παντού στον κόσμο αλλά και εγχώρια, καθώς η υποστήριξη και η ουσιαστική διεθνιστική αλληλεγγύη στον δίκαιο αγώνα του Παλαιστινιακού Λαού μας οδηγεί διαλεκτικά σε αντιιμπεριαλιστικά καθήκοντα απέναντι στους δικούς μας πατρώνες, απέναντι στους εχθρούς που βρίσκονται στην ίδια μας την χώρα. Η υποστήριξη της Παλαιστίνης διαπερνάται από την μάχη που το ντόπιο αντιπολεμικό/αντιιμπεριαλιστικό κίνημα πρέπει να δώσει απέναντι στις βάσεις του ΝΑΤΟ που εκτείνονται σε όλη την χώρα, στο εφοπλιστικό κεφάλαιο, στο συνεργαζόμενο με τον ιμπεριαλισμό ελληνικό κράτος και την αστική τάξη που μόνο συμφέρον βλέπει εκεί που λαοί βομβαρδίζονται και μάχονται για την ελευθερία τους. Σχεδόν ένα χρόνο μετά η πίεση του Δυτικού Ιμπεριαλισμού με μπροστάρη το κράτος του Ισραήλ δεν έχει φανεί ιδιαίτερα αποτελεσματική στην αναχαίτιση της παλαιστινιακής αντίστασης. Δεν θα πρέπει να παραληφθεί επίσης η στάση των δυτικών μέσω μαζικής ενημέρωσης που δίνουν απίστευτη μάχη στην προπαγάνδα υπέρ του Ισραήλ βάζοντας τα χέρια τους με αίμα. Αν αρχίζαμε τα παραδείγματα δεν θα τελειώναμε ούτε μεθαύριο. Όλα αυτά διαδραματίζονται σε ένα πλαίσιο όπου στις δυτικές μητροπόλεις άνθρωποι φυλακίζονται ή καταστέλλονται βίαια στην παραμικρή ένδειξη αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό. Πολλές φορές θα σκεφτήκαμε όλοι μας – Παλαιστίνη το νέο Βιετνάμ-.

Η Παλαιστινιακή αντίσταση είδε την ρωγμή και ούσα έτοιμη από καιρό όρμησε πάνω της με φόρα για να σπάσει το τείχος του απαρτχάιντ, το τείχος του ιμπεριαλισμού. Είναι διεθνιστικό καθήκον του επαναστατικού κινήματος να συντάξει όλες του τις δυνάμεις στο σπάσιμο του τοίχου μεταφέροντας τον πόλεμο στα μετόπισθεν των δυτικών μητροπόλεων.

Από την έναρξη της γενοκτονίας του Παλαιστινιακού Λαού, το ελληνικό κράτος δεν αμελεί ποτέ στο να βαθαίνει όλο και περισσότερο την εμπλοκή του. Ορισμένα μόνο παραδείγματα είναι η επίσκεψη του πρωθυπουργού στο Ισραήλ εν μέσω της σφαγής και η παραχώρηση της Ελευσίνας ως νέο πολεμικό ορμητήριο - από τις 10/10 η ελληνική φρεγάτα «Ψαρά» εντάχθηκε στη ναυτική δύναμη του NATO που επιχειρεί στο θαλάσσιο πεδίο, στα πλαίσια ενίσχυσης της στρατιωτικής επιχείρησης του Ισραήλ, ενώ στη Σούδα έχουν σταθμεύσει δεκάδες αμερικανικά αεροπλανοφόρα προς ενίσχυση του αμερικάνικου και ισραηλινού στρατού. Και σα να μην έφταναν όλα αυτά, ήδη από την Κυριακή 22/10, μετακινούνται στην 112 Πτέρυγα Μάχης στην Ελευσίνα Αμερικανοί επιτελείς από το στρατηγείο των δυνάμεων των ΗΠΑ που έχουν έδρα την Ευρώπη και συγκεκριμένα την Γερμανία, με σκοπό την ακόμα μεγαλύτερη ενίσχυση δυνάμεων στο μέτωπο του πολέμου. Συγκεκριμένα αναμένεται οι Αμερικανοί να μετασταθμεύσουν δεκάδες αεροσκάφη τους, υποστηρικτικά μεταγωγικά, ιπτάμενα τάνκερ που θα αποτελέσουν πολεμοφόδια έναντι του παλαιστινιακού λαού- πηγή δια πυρός-. Σειρά είχε η Λάρισα. Ειδικότερα, το ελληνικό αστικό κράτος αποφάσισε την παραχώρηση της 5ης στρατιάς ως ορμητήριο για την αποστολή εναντίων των Χούθι και του αλληλέγγυου με την Παλαιστίνη Υεμενίτικου λαού. Για να έρθει σε συνέχεια στον ελληνικό εναέριο χώρο – άσκησης της πολεμικής αεροπορίας των δύο κρατών που ως σενάριο είχε την εξουδετέρωση στόχων του Ιράν, και κοινές ασκήσεις του πολεμικού ναυτικού αλλά και χερσαίων δυνάμεων Ελλάδας και Ισραήλ. Και σαν μην έχει πάτο το βαρέλι η εμπλοκή κορυφώθηκε με την αποστολή «Μακρύ Χέρι» (Long Arm) –μήνας Ιούλιος- της ισραηλινής αεροπορίας η οποία έπληξε τη Χοντέιντα, την πόλη λιμάνι της Υεμένης, ως αντίποινα για τις πρόσφατες επιθέσεις των Χούθι. Διανύοντας μια απόσταση σχεδόν 1.800 χιλιομέτρων, τα ισραηλινά μαχητικά κατέστρεψαν το λιμάνι της πόλης, τινάζοντας στον αέρα εγκαταστάσεις καυσίμων. Το σχέδιο που εφάρμοσαν οι Ισραηλινοί πιλότοι, αποτελεί ένα από τα αντικείμενα της πρόσφατης συνεκπαίδευσης με την ελληνική πολεμική αεροπορία, που έλαβε χώρα τον Μάιο. Η ισραηλινή αεροπορία έκανε «πρόβα» ανάλογων επιχειρήσεων με τα ιπτάμενα τάνκερ της να ανεφοδιάζουν μεγάλο αριθμό ελληνικών μαχητικών, επιχειρώντας με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

Ανάγκη για ένα αντιπολεμικό κίνημα

Προκειμένου να μιλήσουμε για αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, το Λίβανο και σε όλες τις πληττόμενες από τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους χώρες, είναι απαραίτητο προηγουμένως να αναλύσουμε την ύπαρξη και το ρόλο του αντιπολεμικού κινήματος, τόσο του εγχώριου όσο και του διεθνούς. Ο διεθνισμός αποτελεί αναγκαίο καθήκον και προϋπόθεση εάν ευελπιστούμε να κάνουμε πράξη τις διακηρύξεις μας, και τίποτα δεν ενέχει καλύτερα την έννοια του από τη μάχη ενάντια στον πόλεμο και στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς. Το «αντιπολεμικό κίνημα» αποτέλεσε διαχρονικά και συνεχίζει έως σήμερα, ενωτικό παράγοντα των συμφερόντων και διεκδικήσεων του προλεταριάτου, χωρίς σύνορα! Η ιστορική του συνέχεια διαμόρφωσε γενεές με παράδοση αντιιμπεριαλιστικών συνειδητήσεων ενώ παράλληλα λειτούργησε και ως προμαχώνας για την επέκταση και ευρύτερων

πολιτικών διεκδικήσεων, ιδεολογίας και οργάνωσης μεγάλου μέρους της κοινωνίας, η οποία μαχόμενη απέναντι στον πόλεμο και τη βαρβαρότητα, σε πολλές περιπτώσεις, ριζοσπαστικοποιήθηκε και έκτοτε αποτέλεσε ένα σταθερά συνειδητό πολιτικό και ταξικό υποκείμενο. Παρατηρώντας το διεθνές αντιπολεμικό κίνημα σίγουρα εντοπίζεται συνέχιση της παράδοσης των αντανakλαστικών του παρελθόντος με πλήθος ανθρώπων ανά την Ευρώπη να συρρέει στους δρόμους προς συμπαράσταση και εκδήλωση αλληλεγγύης στις τρέχουσες συρράξεις. Σε αντιδιαστολή προς αυτή την περισσότερη σταθερή και διαρκή παρουσία, βρίσκεται το κίνημα στην Ελλάδα, όπου παρότι οι προσπάθειες είναι υπαρκτές, μετά βεβαιότητας δεν είναι ικανοποιητικές. Η κοιτίδα του προβλήματος, αρκετά δυσδιάκριτη και πολυπαραγοντική, βρίσκεται σε τρεις βασικές συνισταμένες: αφενός σχετίζεται με την ιστορική ανάπτυξη των κινήματων στον ελληνικό χώρο και την μετριασμένη θέση που είχε εντός τους η έννοια της διεθνιστικής αλληλεγγύης, αφετέρου με την κοινωνική, πολιτική και οικονομική συνθήκη απομύζησης της εργατικής τάξης και το διάχυτο αίσθημα ματαιότητας και απογοήτευσης, ενώ τέλος η σχετικώς παθητική αυτή στάση συνδέεται επιπλέον με τη διαρκή αποσάθρωση των συναισθητικών αντανakλαστικών των ατόμων, τη στροφή προς την αέναη κατανάλωση εικόνων βίας και εξευτελισμού των μίντια και σαφώς την ποσοτικοποίηση της ανθρώπινης υπάρξεως (τραγικό απότοκο και της εποχής της νόσου COVID-19), όπου ο θάνατος μετράται καθημερινά με αριθμούς και η αγανάκτηση είναι ανάλογη της αριθμητικής αξίας, ενώ μερικές φορές η ποσοτική αυτή αξία δεν αρκεί καν για να την προκαλέσει. Σαφώς, ο τρίτος και τελευταίος αυτός παράγοντας είναι παγκόσμιο φαινόμενο σε ταχεία ανοδική πορεία. Η μάχη ενάντια στον ιμπεριαλισμό σήμερα, έχει πάρει εν μέρει τη μορφή του ατομικού αγώνα απέναντι στην αποευσαισθητοποίηση και την παθητικότητα. Ως ταξικά υποκείμενα οφείλουμε απέναντι στους εαυτούς μας και τους συντρόφους μας ανά τον κόσμο να μην συνηθίζουμε τη βαρβαρότητα, να την αναγνωρίζουμε και να στεκόμαστε απέναντι της, ακόμα και όταν αυτή εντοπίζεται στην άλλη άκρη του πλανήτη! Προκειμένου όμως να μιλήσουμε για την αναδόμηση του ελληνικού αντιπολεμικού κινήματος και άλλες δυσχέρειες πρέπει να υπερκεραστούν. Το κίνημα αυτό παρότι βαθιά πολιτικό με πλήθος συνιστωσών εντός του, περιλαμβάνει ένα ενιαίο αίτημα, το οποίο πάντα είναι η κατάπαυση του πυρός και του τέλους της σύρραξης. Σε αυτή τη βάση, παρά την ύπαρξη πληθώρας γεωπολιτικών, πολιτικών και ιδεολογικών αναλύσεων γύρω από έναν πόλεμο, δεν μπορεί να υπάρξει διαφωνία. Αυτή ακριβώς η δομική σύμπτωση των βουλήσεων εντός του αντιπολεμικού κινήματος το καθιστά καθολικό, τουλάχιστον μεταξύ εκείνων των τμημάτων της πολιτικής που δεν αναγνωρίζουν τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και την εξάρτηση. Η καθολικότητα αυτή θα έπρεπε να διασφαλίζει τη μαζικότητα στο δρόμο, ωστόσο η κατάσταση χωλαίνει και ενδοκινηματικά εξαιτίας των περιχαράκωσεων του παρελθόντος αλλά και του παρόντος. Δυστυχώς, η ιστορία έχει αποδείξει, ότι δεν υπάρχει συνταγή επιτυχίας για να υπερκεράσει κανείς αυτά τα δομικά προβλήματα. Πάραυτα, ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας, όπως και ο αντιφασιστικός και ο ταξικός εξαιτίας της φύσης τους, οφείλουν να είναι ενιαίοι και μαζικοί. Στο δρόμο μόνο η διεκδίκηση γίνεται πράξη και η ζύμωση γίνεται παραγωγός συνείδησης.

Σε αυτό το πλαίσιο σκοπεύουμε να παρουσιάσουμε ένα όραμα για το αντιπολεμικό κίνημα στην Ελλάδα. Το Ισραήλ ένα χρόνο σχεδόν μετά επεκτείνει την δολοφονική του μηχανή και στον Λίβανο εισβάλλοντας, σκοτώνοντας και τραυματίζοντας χιλιάδες. Όλα αυτά με τα

χάδια των ΗΠΑ και της δύσης. Όλη αυτή η κατάσταση μας αφορά και με το παραπάνω καθώς η επίθεση στο Λίβανο είχε την υπογραφή της βάσης στην Ανδραβίδα Αχαΐας. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο και βάσει των όσων αναφέρθηκαν προηγουμένως κρίνεται αναγκαίος ο διάλογος για την συγκρότηση ενός μαζικού αντιπολεμικού κινήματος, που θα έχει ως στόχο όχι μόνο την κινητοποίηση των πλατιών λαϊκών μαζών – που θα συνυπάρχουν με δυναμικά κομμάτια που δρουν πιο προωθημένα και αλληλοδιαπλέκονται - αλλά και την ριζοσπαστικοποίηση τους. Ένα κίνημα που θα θέτει στο επίκεντρο υλικά και ιδεολογικά την συμμετοχή του ελληνικού κράτους στην σφαγή των λαών της μέσης ανατολής αλλά θα αποκαλύπτει διαρκώς και ευρύτερα την στάση των ιμπεριαλιστικών οργανισμών ΕΕ και NATO. Πιο συγκεκριμένα η σύμπραξη μεταξύ των οργανώσεων θα ήταν σημαντικό να κινηθεί σε 3 άξονες : 1) Την υποστήριξη της Παλαιστινιακής αντίστασης ως έκφραση της πάλης του Παλαιστινιακού λαού για την εθνική του απελευθέρωση, 2) την αναγκαιότητα να στραφούμε απέναντι στον δικό μας εχθρό, 3) την ενωτική διάθεση, την εξωστρέφεια και την αμοιβαία εμπιστοσύνη. Η απεύθυνση (προσαρμοσμένη στα κοινωνικά κομμάτια που προσεγγίζει) μπορεί να εκκινεί από το αίτημα για κατάπαυση πυρός, την ανάδειξη των εγκλημάτων του Ισραήλ και τον ρόλο των τοπικών υποτακτικών μίντια, το ζήτημα των εξοπλιστικών την στρατιωτική εμπλοκή και το αίτημα τερματισμού της, την στοχοποίηση εταιριών, επιχειρήσεων που συνεργάζονται με το κράτος-τρομοκράτη, την ηθική υποστήριξη της παλαιστινιακής αντίστασης.